

ELECTRA
McDONNELLOVÁ
OPĚT V AKCI!

= KLÍČ =
K PODVODU
ASHLEY WEAVEROVÁ

Klíč k podvodu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

Klíč k podvodu

Ashley Weaverová – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KLÍČ
K PODVODU
ASHLEY WEAVEROVÁ

KLÍČ
K PODVODU
ASHLEY WEAVEROVÁ

xyz

*Pro mého synovce Anderse Wildera Lea.
Teta tě má moc ráda, Binky!*

Jedná se o fiktivní dílo. Všechny postavy, organizace a události v tomto románu jsou buď smyšlené, nebo jsou zasazeny do vyprávění, jež je čirým výplodem autorčiny fantazie.

KAPITOLA PRVNÍ

Londýn

31. srpna 1940

Jak strýček Mick s oblibou říkával, rozbitý nos si člověk často vykoleduje vlastní nevymáchanou pusou, a chlápek přede mnou se právě usilovně snažil ověřit tuto teorii v praxi. Zbývalo mu zhruba třicet vteřin do chvíle, než moje pěst tvrdě přistane uprostřed jeho obličejce.

„Ať je válka, nebo ne,“ říkal, „nechci, aby mi ženská kazila kšefty.“

Usilovně jsem se snažila udržet svůj temperament na uzdě. Konec konců zastupovala jsem tu svého strýčka, uznávaného zámečníka. Byl mimo město kvůli jiné zakázce a určitě by ho nepotěšilo, kdyby se vrátil domů a zjistil, že jsem praštila platícího zákazníka. I když na mou obranu, tenhle chlapík moc nevypadal na to, že by se chystal zaplatit.

Když jsem ráno přijala ten telefonní hovor, zdálo se to docela jednoduché. Byl to nenáročný úkol – vyměnit pár zámků na dveřích v Atkinsonově autoservisu – a vzhledem k válce jsme si nemohli dovolit odmítnout žádnou zakázku. Práci jsem přijala, ale když jsem chvíli nato dorazila na místo se sadou náradí v ruce, Atkinson, statný chlapík ve špinavé kombinéze, se nafoukl a prohlásil, že nesvěří své drahocenné zámky do rukou ženy. Už deset minut jsme se točili v kruhu a mně začínala docházet trpělivost.

„Chcete ty zámky vyměnit, nebo ne?“ zeptala jsem se stroze.

„Ne nějakou holkou,“ řekl a gestem ukázal ke dveřím do kanceláře a přilehlého skladu. „Mám tam citlivé dokumenty a drahé, těžko dostupné součástky, které je třeba uchovat v bezpečí. Nemůžu si dovolit riskovat špatně nainstalovaný zámek.“

Už tak riskoval; dveře kanceláře i skladu byly vybaveny nekvalitními, cylindrickými zámky. Na okamžik jsem si dovolila ten luxus a představila si, že bych se do garáže vrátila uprostřed noci. K otevření těch dveří by nebylo potřeba víc než šperhák, pružný kovový napínák a třicet vteřin. Za pár minut jsem mohla být venku i s jeho drahocennými, těžko dostupnými součástkami...

„V Londýně nenajdete lepšího zámečnicka než McDonnella,“ řekla jsem a potlačila své zločinecké instinkty. I když, popravdě řečeno, tenhle job by zvládl i naprosto průměrný zámečník. Odstranit staré zámky a nahradit je bezpečnějšími Yale zámky byla docela jednoduchá práce. Už jsem ji mohla mít z půlky hotovou, kdyby mi tu nevykládal ty svoje nesmysly.

Atkinson zkřížil svalnaté paže na hrudi. „Chtěl jsem Micka McDonnella, a buď dostanu jeho, nebo si zavolám někoho jiného.“

Méně zapálený zámečník, zámečník, kterému v žilách nekolovala tvrdohlavá McDonnellova krev, by to v tomhle okamžiku možná vzdal. Ale jestli mě strýček Mick něco naučil, tak to, že pěst je sice někdy řešením, ale mnohem častěji funguje šarm, důvtip a zručnost.

Nasadila jsem chápavý výraz a klidný tón hlasu. „No, máte tu Ellie McDonnellovou a já tuhle práci bez problému zvládnou. O zámcích toho vím stejně jako vy o tom žihadlu.“ Kývla jsem směrem k Rolls-Royce zaparkovanému v jedné z jeho otevřených garáží.

Ohlédl se přes rameno. „Takže teď se vyznáš i v autech, jo?“

„Trochu.“ Můj bratranec Colm byl od malička blázen do všech možných strojů. Momentálně dělal mechanika u Královského letectva, ale před válkou jsem u něj proseděla spoustu hodin a sledovala, jak opravuje a předělává různé motory. A během těch sezení jsem vstřebala docela dost informací.

Atkinson si nevěřícně odfrkl a můj hněv opět vzrostl.

Nemohla jsem se ubránit tomu, abych na něj nevrhla povýšený pohled. „I když tomu asi nevěříte, ženy se mohou realizovat i mimo kuchyni.“

Pochopil můj sarkasmus a přimhouřil oči. „To určitě. Něco ti řeknu, děvče. Jestli dokážeš pojmenovat aspoň jednu součástku uvnitř toho motoru, nechám tě ty zámky vyměnit.“

„Mám vaše slovo?“

„Samozřejmě,“ řekl s úsměvem, který napovídal, že to zjevně nepovažuje za velké riziko.

Podívala jsem se na auto a vzpomínala na všechny ty věci, o kterých Colm mluvil, když probíral mechaniku luxusních aut, která si nikdy nebudeme moci dovolit.

„Je to Phantom III?“ zeptala jsem se.

Viděla jsem, jak se mu ve tváři mihlo překvapení, než ho stačil zakrýt, a krátce přikývl. „Třicet osmička.“

Naštěstí pro mě byl Phantom III jedním z vozů, o kterých Colm donekonečna básnil. Právě proto jsem si té krásky v garáži hned všimla. Ještě větší štěstí bylo, že jsem měla paměť jako houbu.

„V tom případě má pístový, dvanáctiválcový motor,“ řekla jsem. „Systém dvojitého zapalování a přední odpružení.“

Atkinson na mě zůstal zírat s otevřenou pusou.

„A v osmatřicítce je taky automatická převodovka s funkcí overdrive,“ dodala jsem pro úplnost.

Tvář mu zrudla a na okamžik to vypadalo, že odvolá svůj slib a několika nevybíravými slovy mě pošle pryč. Jenže pak se k mému překvapení rozesmál hlubokým, hurónským smíchem, který mu vycházel přímo od pupku.

„Tohle ses určitě nenaučila v kuchyni,“ řekl nakonec, vytáhl z kapsy kapesník špinavý od oleje a otřel si s ním obličej.

„Ne, a ani zámečnictví jsem se tam nenaučila. Vím, co dělám.“

Poškrábal se na hlavě a krátce přikývl. „Můžeš začít u dveří do kanceláře,“ řekl a ukázal palcem za sebe.

Přikývla jsem stejně krátce a prošla kolem něj, abych se pustila do práce.

Dnes ráno se dvakrát přepočítal. První věc, kterou měl o McDonellových vědět, byla, že nás není radno podceňovat; a druhá, že vždycky dosáhneme svého.

Domů jsem dorazila o několik hodin později, rozcuchaná a špinavá. Vlasy jsem měla sice pořád stažené do vysoko posazeného culíku a šátek

uvázaný kolem hlavy, aby mi prameny nepadaly do obličeje, ale pár kadeřím se přesto podařilo vyprostit a teď se vlnily kolem mé tváře. Z garáže jsem byla zaprášená a mastná a, na oblečení, rukách a určitě i na obličeji jsem měla tmavé šmouhy.

Takže když jsem vešla do domu svého strýce, nevypadala jsem zrovna nejlíp.

„Nacy!“ zavolala jsem. „Jsem zpátky.“

Nacy Deanová, žena, která mě vychovala a na McDonnellovy dohlížela jako matka kvočna na svá kuřata, byla hospodyní mého strýčka. I když teď jsem už měla vlastní malý byt za domem, obvykle jsem jí hlásila své příchody i odchody, jak jsem to dělala už od puberty.

Těšila jsem se, až jí povím, jak jsem toho mechanika usadila. Když jsem opouštěla garáž, vrněl Atkinson spokojeností a o tom, že žena neumí dělat zámečnickou práci, už nepadla ani zmínka. Dokonce mi na závěr obchodu pevně stiskl ruku.

Bylo to skoro stejně uspokojivé, jako kdybych ho do toho nosu praštila.

Nacy se neožývala a mě napadlo, že možná připravuje něco k jídlu. Zamířila jsem přes obývací pokoj směrem ke kuchyni a prudce jsem se zastavila, když jsem tam spatřila postavu.

„Dobré odpoledne, slečno McDonnellová,“ pozdravil.

„Major Ramsey,“ odpověděla jsem. V naprosto zbytečné snaze se trochu upravit mi ruka automaticky vystřelila nahoru, aby zastrčila zatoulanou kadeř za ucho.

Major, který pracoval ve zpravodajské službě ve funkci, která mi ještě nebyla zcela jasná, mě a mého strýčka „naverboval“ do svých služeb na začátku tohoto měsíce. Chytili nás při vloupačce do trezoru a major nám dal ultimátum: buď půjdeme do vězení, nebo mu pomůžeme otevřít trezor ve službách krále a vlasti. Dlouho jsme se nerozmýšleli, a tak začalo dobrodružství, které mi v posledních týdnech nedalo spát a na které pravděpodobně do konce života nezapomenu. Ačkoli se major zmínil o tom, že by mohl v budoucnu opět potřebovat naše služby, nečekala jsem, že se s ním znovu setkám tak brzy. A rozhodně jsem nečekala, že se objeví v našem obýváku bez ohlášení, když se celá špinavá vracím z práce. Na druhou stranu byla pravda, že major měl okouzlující zvyk zastihnout mě vždy v té nejnevhodnější chvíli.

Stál tam, formální a elegantní ve své nažehlené uniformě, služební čepici zastrčenou pod paží. Se svým držetím těla by bez problémů zapadl mezi vojáky Královské gardy. Připadalo mi, že od našeho posledního setkání před několika týdny působí ještě víc naškrobeně, což jen podtrhovalo můj ušmudlaný vzhled.

„Přišel jsem za vaším strýcem,“ řekl a zdvořile ignoroval můj neupravený zevnějšek. „Paní Deanová mi řekla, že odjel, ale že bych tu mohl počkat a promluvit si s vámi.“

Všimla jsem si prázdného šálku na čaj na stole vedle židle, ze které major zřejmě právě vstal.

Nacy měla pro majora slabost. Byla jsem si jistá, že jí vůbec nevadilo, když se objevil u našich dveří, a velmi ochotně mu nabídla šálek čaje a trochu společnosti, zatímco čekal, až se vrátím.

„Kde je Nacy?“ zeptala jsem se a napůl jsem čekala, že se vzápětí zjeví ve dveřích s talířem plným čerstvých koláčků.

„Myslím, že šla nakupovat.“

Jistě. Obchod s potravinami v tuto denní dobu nabízel čerstvé zboží a Nacy se vždy snažila využít naše přidělové kupony na maximum.

Kromě toho chtěla, abych tu majora našla samotného. Žila v bláhové představě, že bych o něj mohla mít romantický zájem. Což jsem rozhodně neměla. Za člověka mluví činy a major nedělal hezké věci. Vytěsnila jsem tyhle myšlenky z hlavy a soustředila se na to, abych se nesnažila upravit si oblečení nebo se nepodívala do zrcadla na protější stěně, jak moc mám špinavý obličej.

Místo toho jsem se na něj zdvořile usmála. „Co pro vás mohu udělat, majore?“

„Chtěl bych s vámi probrat jednu záležitost. Máte chvíli?“

„Samozřejmě.“

V jeho tónu nebyla žádná zvláštní vřelost, žádný náznak laskavého sentimentu plynoucího z dobrodružství, které jsme spolu prožili. Byl chladný a formální, jako bychom spolu právě nepracovali na záchraně země před nacistickými špióny.

No, co jsem čekala? Major nebyl sentimentální typ. Rozhodně mě nevyhledal proto, že bych mu chyběla. Jestli jsem o něm věděla něco jistě, bylo to, že je velmi oddaný své práci. Právě díky této výjimečné vlastnosti byl pro svou zemi takovým přínosem.

Ve skutečnosti byl až nesnesitelně výjimečný v mnoha ohledech – mimořádně inteligentní, mimořádně schopný, mimořádně atraktivní. Někdy bylo těžké s ním vydržet.

„Posaďte se, prosím,“ řekla jsem a ukázala na místo za ním.

Zaváhal. Uvědomila jsem si, že si není jistý, jestli si i já ve špinavých šatech sednu, a on byl příliš velký gentleman na to, aby se posadil, zatímco já zůstanu stát.

Abych mu to ulehčila, posadila jsem se na okraj dřevěné židle, která se dala snadno utřít. Překřížila jsem čistší z nohavic přes tu špinavější a ruce složila do klína tak, aby nehty potřísněné olejem nebyly tak nápadné.

Pozorovala jsem ho, zatímco se usadil zpátky na své místo. Vypadal dobře, ačkoli jsem věděla, že je zvyklý na dost šilené pracovní tempo a často zapomíná na odpočinek. Možná, že od doby, kdy jsme spolu pracovali, se věci trochu uklidnily, ale dost jsem o tom pochybovala.

Opálení, které měl, když jsem ho viděla naposledy – pozůstatek doby před naším dobrodružstvím, kdy sloužil v severní Africe –, už vybledlo. Jinak se příliš nezměnil. Byl velmi vysoký a atletický, uniformu vyplňoval s dokonalostí cínového vojíčka. Světlé vlasy měl ostříhané nakrátko a jeho oči neobvyklého odstínu soumravné modři byly chladné a pozorně mě sledovaly.

„Vyhýbáte se problémům.“ Nebyla to otázka. Věděla jsem, že mě major nechal sledovat už dříve, a vůbec by mě tudíž nepřekvapilo, kdyby to udělal znovu. Pravda byla, že jsem mu to nemohla mít za zlé. Jeho nadřazení by patrně nebyli nadšení z toho, kdyby se jejich spojenci při obraně vlasti v soukromí dál živil jako zločinci.

„Snažíme se zaměstnat jinak.“

„To rád slyším,“ řekl a hned se vrátil k účelu své návštěvy. „Jak jsem řekl, přišel jsem za vašim strýcem.“

„Ano, odjel do Yorkshiru,“ odpověděla jsem. „Měl tam práci. Najal si ho nějaký namyšlený lord, aby mu přestavěl sklep na místo, kde by bezpečně schoval zboží, které zachránil z Mayfair.“

V polovině věty jsem si vzpomněla, že strýc majora Ramseyho je hrabě, ale ani to mi nezabránilo myšlenku dokončit.

Major Ramsey se rozhodl ignorovat mou poznámku o šlechtě. „Je nějaký způsob, jak se s ním můžete spojit?“

Z nějakého důvodu jsem se cítila zklamaná a našťavaná zároveň, že čekal na hovor se mnou jen proto, aby zjistil, jak se dostat ke strýčkovi.

„Nevím o něm,“ odpověděla jsem upřímně. „To místo je hodně odlehlé a sám strýček říkal, že je nepravděpodobné, že by se nám ozval dříve než začátkem příštího týdne.“

Okamžitě jsem poznala, že to není zpráva, kterou chtěl slyšet. Nikdy nebylo snadné odhadnout, co major Ramsey cítí, s výjimkou těch vzácných případů, kdy mu něco zkazilo náladu a on si nedal moc záležet na tom, aby skryl výraz netrpělivosti, který se mu objevil ve tváři.

„Vyskytlo se něco velmi naléhavého.“ Podíval se na mě, jako by čekal, že s tím něco udělám. Byl zvyklý, že lidé skáčou, kdykoli luskne prsty, a často zapomínal, že já na skákání moc nejsem.

Mírně jsem povytáhla obočí. „Předpokládám, že byste mohl jet do Yorkshiru a začít objíždět venkovské domy, pokud jste tak zoufalý.“

Přimhouřil oči nad mou lehkovážností. Pravda ale byla, že jsem skutečně netušila, kde se strýček Mick nachází, takže nemělo smysl předstírat, že to vím.

Zdálo se, že major o něčem uvažuje; čekala jsem. Zнала jsem ho dost dobře na to, abych věděla, že právě mění své další kroky na základě nových informací a přechází k méně žádoucímu plánu B. Také jsem věděla, že se pravděpodobně snaží rozhodnout, zda bych mohla být součástí toho plánu.

Nakonec došel k rozhodnutí, ačkoli se nezdálo, že z něj měl radost. „Možná byste mi místo toho mohla pomoci vy.“

„Opravdu?“ opáčila jsem sladce v reakci na jeho očividnou nechuť. „Poslouchám.“

„Včera večer jsem byl upozorněn, že v Temži bylo nalezeno tělo mladé ženy.“

To bylo samozřejmě nešťastné, ale nechápala jsem, jak bychom já nebo strýček Mick mohli být v této situaci nápomocni. Těla se z Temže vyťahovala pořád, a to z různých důvodů.

Jeho další slova mě však zaujala.

„Na zápěstí... má připevněné zařízení. Něco jako náramek.“

„A vy ho potřebujete sundat.“

„Ano.“

„Nedá se prostě rozlomit?“ zeptala jsem se.

„V krajním případě ano. Ale doufal jsem, že zůstane neporušený a co nejméně poškozený. Už jsme se ho pokoušeli sundat, ale bez úspěchu.“

„Chápu.“ Chvilí jsem o tom přemýšlela. „A jste si jistý, že tohle *zařízení*, jak mu říkáte, má nějaký... význam pro vaši práci? Možná jde jen o mladou ženu, která zemřela za podivných okolností, jež nemají s válkou nic společného.“

„To je možné,“ řekl. „Ale nepravděpodobné.“

Ano, zdálo se to nepravděpodobné. Cokoli zvláštního, co se v těchto dnech přihodilo, mělo pravděpodobně nějaký význam. A navíc jsem měla pocit, že ať už je to záhadné zařízení cokoli, major si byl vědom jeho významu.

„Kde bylo tělo nalezeno?“ zeptala jsem se.

Neodpověděl hned. Vždycky slova dobře vážil a než promluvil, ujistil se, že ať už řekne cokoli, neprozradí víc, než zamýšlel. To byla bezpochyby užitečná vlastnost pro člověka ve zpravodajské službě, ale mě osobně to velmi iritovalo.

Konečně promluvil. „Na Východním konci Londýna, i když se nám zatím nepodařilo zjistit, jestli tam byla i zabita.“

Z jeho opatrné odpovědi vyplývalo, že je tu něco, co mi zatím nehodlá sdělit, a tak jsem přešla k další otázce. „Víte, kdo to je?“

„Ne. Neměla u sebe žádné doklady. Nebo pokud ano, skončily na dně Temže.“

„A co otisky prstů?“

„Na tom teď pracují naši lidé a také obcházíme okolí a ptáme se, jestli někdo něco neviděl, ale zatím jsme ani v jednom směru nebyli úspěšní. To zařízení na jejím zápestí je v této chvíli naše jediná stopa. Uvědomuji si, že to není zrovna nejpříjemnější úkol, což byl jeden z důvodů, proč jsem hledal vašeho strýce. Ale jak se zdá, nemáme moc na výběr.“ Upřel na mě svůj temně modrý pohled. „Myslíte, že byste se na ten zámek mohla podívat, slečno McDonnellová?“

Vyslovila jsem ta slova dřív, než jsem si je stačila pořádně promyslet. „Ano, samozřejmě.“

KAPITOLA DRUHÁ

Cestou do márnice budu mít dost času svého rozhodnutí litovat. Přemýšlela jsem, proč jsem s tímhle nepříjemným úkolem souhlasila. Nemohla jsem být přece jediným zámečníkem v Londýně, který byl schopný sundat náramek ze zápěstí mrtvé ženy.

V hloubi duše jsem ten důvod však znala. Vlastně hned dva.

Za prvé jsem stejně jako většina Londýňanů ochotně udělala cokoli, abych pomohla Británii. Moji dva bratrance, prakticky moji bratři, byli pryč a sloužili vlasti, Colm v Královském letectvu a Toby v armádě. O Tobym jsme od bitvy u Dunkirku neslyšeli, a o jeho osudu jsme neměli žádné zprávy. V této chvíli jsme mohli doufat, že v nějakém německém zajateckém táboře čeká, až se bude moct vrátit domů.

Jestli moji bratrance v této válce riskovali životy, to nejmenší, co jsem mohla udělat, bylo odemknout ten náramek, nebo co to bylo, pokud si major myslel, že by mu mohl poskytnout užitečné informace.

Existovala také druhá, méně ušlechtilá motivace. Musela jsem si přiznat, že část mého já si užívala vzrušení a nebezpečí naší předchozí mise. Ten pocit mi během posledních několika týdnů nudné zámečnické práce chyběl. Zločinecká činnost byla svým způsobem samozřejmě taky vzrušující, ale ještě více vzrušující bylo dělat nebezpečnou práci pro ušlechtilou věc.

Raději bych umřela, než bych mu to přiznala, ale pravdou bylo, že jsem tajně doufala, že se tu major objeví a bude potřebovat naše služby. Tohle sice nebylo přesně to, co jsem měla na mysli, ale беру, co je.

„Dáte mi pět minut, abych se trochu upravila?“ zeptala jsem se.

Přejel mě pohledem, kterým jako by říkal, že pět minut mi na to rozhodně stačit nebude, a krátce přikývl. „Počkám v autě.“

Rychle jsem zamířila do svého bytu, kde jsem si vydrhla obličej a ruce a převlékla se do čisté halenky a tvídové sukně. Pak jsem si stáhla šátek a vytáhla sponky z vlasů a pročešala si kadeře hřebenem, dokud jsem je neměla alespoň trochu pod kontrolou.

Ani ne za pět minut jsem se připojila k majoru Ramseymu ve velkém vládním autě zaparkovaném před domem.

Jakub, majorův řidič, mě vřele přivítal. Seznámili jsme se při mém posledním dobrodružství s majorem. Jakub a jeho žena utekli z Polska před nacistickou invazí a jejich syn, voják polské armády, byl nezvěstný v boji.

„Máte nějaké zprávy o synovi?“ zeptala jsem se ho.

Zavrtěl hlavou. „Ještě ne, slečno. Ale brzy. Myslím, že se o něm brzy dozvíme.“

„Jistě, ani o mém bratranci nejsou žádné zprávy, ale neztrácíme naději.“

Víc se k tomu nedalo říct. Tahle válka mě naučila, že někdy je lepší neustávat v práci a doufat v dobrý konec.

Pak jsme jeli mlčky. Major byl málomluvný člověk i za ideální konstelace, a dnes byl vyloženě zachmuřený.

Byla jsem si jistá, že za tím vším je něco víc, než mi říkal. Mrtvá žena, ať už měla na ruce tajemný náramek, nebo ne, obvykle nestačila k tomu, aby byla povolána vojenská rozvědka. Co ho tedy na smrti té ženy tak zaujalo? Zajímalo mě, jestli to zjistím, až uvidím její tělo.

Do nemocnice jsme vešli bočním vchodem. Následovala jsem majora dlouhou chodbou, po schodech dolů a dvojitými dveřmi až do márnice, což byla velká místnost s řadou ocelových stolů, obrovským umyvadlem a skříněmi a policemi plnými lahví a lékařských nástrojů. Byla jasně osvětlená a chladná. V nehybném vzduchu se vznášel nepříjemný pach smrti a chemikálií a já jsem bojovala s nutkáním se otrást.

Šla jsem za majorem dál do místnosti, kde v ještě jasnějším kruhu světla, který seshora dopadal na jeden ze stolů, stála postava otočená zády k nám.

„Doktore Barkere,“ řekl major.

Muž se otočil a já si s leknutím uvědomila, že na stole vedle něj leží tělo. Prostěradlo, které ho zakrývalo, bylo shrnuté až k pasu a vyčnívala z něj velká bílá paže, na níž zářilo námořnické tetování. Byl to muž, nikoli žena, takže nešlo o tělo, kvůli kterému jsme sem přišli. Přesto to byla neradostná připomínka toho, co je tohle místo zač.

„Ach, Ramsey,“ ozval se doktor. Nevypadalo to, že by ho majorova přítomnost nějak zvlášť těšila. Úplně mě to nepřekvapilo. Major Ramsey byl ten typ člověka, který ohýbal lidi podle své vůle, aniž ho zajímalo, jestli ho mají rádi, nebo ne – důležité bylo, aby dělali, co jim řekl.

„Přivedl jsem s sebou zámečnicka,“ odpověděl major stejně odměřeným tónem. Zdálo se, že nemá doktora o nic víc v lásce, než má doktor jeho.

Doktor si mě svýma ocelově šedýma očima změřil od hlavy až k patě. A to samé jsem udělala já. Byl to vysoký, hubený muž s roztržitým výrazem vědce. Ten výraz už jsem znala; doktor Specs O'Malley, profesor a přítel mého strýčka, měl často stejně roztěkané chování – jako by polovina jeho mozku byla neustále zaměstnána výpočty a nemohla se zabývat ničím jiným.

Doktor Barker na mě krátce kývl na znamení, že mě shledal vhodnou pro tento úkol. Pocítila jsem nejasný vděk za to, že se zdržel komentářů na adresu mého pohlaví.

„Tudy,“ řekl bez emocí.

Prošli jsme kolem dalších dvou ocelových stolů, naštěstí neobsazených, směrem do středu místnosti. S blížícím se cílem naší výpravy mě stálo větší a větší úsilí nezpomalit. Myslela jsem si, že se dokážu přizpůsobit většině situací, ale márnice není místo, kterému by se mladá žena chtěla přizpůsobovat.

Konečně se doktor Barker zastavil před stolem a natáhl se, aby rozsvítil světlo nad ním.

Na stole leželo tělo přikrytá prostěradlem a já jsem pocítila rostoucí strach. Moje ruce byly ledové.

Samozřejmě, že jsem mrtvolu už před tím viděla. Naposledy před několika týdny na pláži u Torquay, když vrcholilo mé předchozí dobrodružství s majorem. Ale na tomhle místě bylo něco neosobního; ta těla seřazená k prohlídce jako vědecké vzorky, ta ponurá, sterilní atmosféra... Nahánělo mi to husí kůže. Nám Irům není ukládání mrt-

vých cizí, ale tohle bylo něco úplně jiného. Tahle místnost na mě nepůsobila dobře.

Major se na mě podíval a já se přinutila bez mrknutí oka jeho pohled opětovat. Tiše se ujišťoval, že jsem na ten úkol připravená, a já chtěla, aby věděl, že ač je to možná nepříjemné, zvládnu to.

Zároveň jsem ovšem musela připustit, že by mi vůbec nevadilo, být odsud pryč zpátky na slunci.

Doktor se naklonil a odhrnul prostěradlo.

Na stole ležela žena. Byla svlečená, připravená k pitvě, ale někdo, pravděpodobně těsně před mým příchodem, ji zakryl ručníkem, aby zachoval její důstojnost. Paže a ramena měla obnažená a já si hned všimla kovové věci, která jí obepínala zápěstí. Byl to náramek, ale zvláštní.

Než jsem se však zaměřila na něj, podívala jsem se pozorněji do tváře té ženy. Připadalo mi, že jí to dlužím. Byla bledá a její pleť připomínala chladný porcelán – byla bílá a dokonale hladká. Její výraz byl kupodivu pokojný, to mě trochu uklidňovalo.

Zahнала jsem sentimentální myšlenky a soustředila se na fakta. Žena přede mnou byla zhruba v mém věku, možná o něco mladší. Měla hnědé vlasy a její tělo – nebo alespoň to, co jsem z něj viděla – nevykazovalo žádné zjevné známky násilí. Žádné velké rány ani modřiny, i když mi neušlo několik odřenin, které ale pravděpodobně pocházely z doby, kterou strávila v Temži ve společnosti odpadků a naplavenin.

Než jsem promluvila, bála jsem se, že mě zradí hlas, ale překvapivě zněl skoro normálně. „Jak... jak zemřela?“

„To jsme ještě nezjistili,“ řekl major.

„Pitvu provedeme, jakmile sundáme náramek,“ ozval se lékař. „I když by bylo lepší, kdybychom mohli začít dřív.“

Poslední poznámka byla jasně mířena na majora. Zdálo se, že doktora dost namíchlo, že major vydal rozkaz počkat. Jenže majora Ramseyho lékařovo rozladění ani v nejmenším nezajímalo. Chtěl nejdřív vyřešit tu záležitost s náramkem, a tak to také mělo být.

Přesunula jsem pozornost od mrtvé ženy na šperk na jejím zápěstí.

Byl to masivní zlatý náramek, trochu velký pro její tenké bílé zápěstí. Na jedné straně měl panty a na druhé se otevíral. Na rozdíl od normálních náramků však tenhle doplňoval malý zámek, který bránil jeho otevíření bez klíče.

Ještě podivnější však bylo jeho zdobení. Šlo o výrazný medailonek velký asi jako pánské kapesní hodinky. Zdálo se, že i medailonek šel otevřít, protože měl na boku malou díрку na klíček. Byl broskvové barvy a na přední straně ho zdobil jemný, vyřezávaný reliéf s motivem starořecké ženy držící urnu. Šperk vypadal staromódně a zároveň jaksi mimo aktuální časoprostor, jako chabá napodobenina něčeho z viktoriánské doby. Na její drobné ruce působil příliš neforemně, určitě ne jako něco, co by nosila moderní žena.

„Nic podobného jsem nikdy neviděla,“ řekla jsem, když jsem si ho důkladně prohlédla. Zatím jsem se ho nedotkla. Musela bych přitom přijít do kontaktu s ženinou studenou kůží a pohled na její krvavé nehty kontrastující s bílými prsty, mě od toho zatím zrazoval.

„Co mi o něm můžete říct?“ zeptal se major.

Nebyla jsem sice klenotník, ale oba jsme věděli, že co se týče nabývání a prodeje šperků, mám zkušeností víc než dost.

„Myslím, že je to čtyřiadvacetikarátové zlato, nejspíš z viktoriánské doby,“ odpověděla jsem. „Připomíná smuteční brož, do které se dávaly prameny vlasů zesnulého člověka, ale takhle velkou ani zamykací jsem ještě neviděla.“ Nepatrně jsem se usmála. „Moc zakázek na uzamykání vlasů mrtvého člověka nedostáváme.“

„Takže si myslíte, že pochází z Anglie?“ zeptal se nenuceně, ale v jeho tónu bylo něco, co upoutalo mou pozornost.

Odrhla jsem pohled od náramku a upřela ho na něj. Pozoroval mě, ale jeho výraz byl nečitelný.

Sklopila jsem oči zpátky ke šperku. „Nejspíš,“ řekla jsem konečně. „I když mám pocit, že tenhle kousek někdo vyrobil doma na koleně. Nepodobá se žádnému starožitnému náramku, který jsem kdy viděla. Myslím, že někdo na jeho výrobu použil několik starších kousků.“

Major pohlédl na lékaře, který se mezitím přesunul na druhou stranu stolu. „A vy jste zatím nebyl schopný vyvodit žádné závěry o jejím původu?“

„Nejsem Sherlock Holmes,“ odpověděl doktor podrážděně. „Ani doktor Watson. Takové věci se z mrtvol určitě nedají. Nemůžete se jí podívat na nehty a říct, že pochází ze Švýcarska, nebo podobný nesmysl.“

Podívala jsem se na ženinu ruku. „To ne, ale můžete říct, že byla nejspíš zámožná, nebo alespoň znala někoho, kdo si mohl dovolit luxus.“

Doktor na mě pohlédl. „Co o tom můžete vědět?“ zeptal se. Nemohla jsem si pomoci, ale kromě podráždění jsem v jeho hlase slyšela i trochu zvědavosti.

„Moc ne,“ přiznala jsem. „Ale její nehty jsou dobře udržované, očitě chodila na manikúru. Je jasné, že nedělala žádnou podřadnou práci ani se neživila rukama.“

„Velmi dobře,“ podotkl major. „Ještě něco?“

Znovu jsem zvedla pohled k dívčině tváři. „Má propíchnuté uši,“ řekla jsem. „Měla náušnice, když jste ji našli?“

„Ne.“

„A co nějaké další šperky kromě náramku?“

„Žádné.“

Tajně jsem doufala, že měla třeba prsten, ideálně s nějakým vyrytým nápisem. Ovšem to bych chtěla moc. A i muž vyšetřovatel by si něčeho takového nejspíš všiml.

„A co její oblečení?“ zeptala jsem se.

„Prohlédli jsme ho,“ odpověděl major. „Měla na sobě modré šaty a kožich. Standardní spodní prádlo. Nic neobvyklého.“

Standardní spodní prádlo. Někdy se choval jako naprostý idiot.

„Prohlédla její oblečení nějaká žena?“ zeptala jsem se.

Podíval se na mě. „Proč?“

„Protože žena si spíš než muž všimne detailů, které mohou být důležité, nemyslíte?“

„Hlásíte se na tu práci dobrovolně?“

Vlastně ani ne. Oblečení nebylo zrovna mou silnou stránkou. Moje zločinecká kariéra mě předurčovala k tomu splynout co nejlépe s okolím a nepoutat na sebe příliš pozornost. Móda měla přesně opačný cíl a jako taková mi nikdy nebyla extra blízka. Nezáleželo mi na tom, co mám na sobě, pokud to bylo pohodlné a praktické.

Nicméně i s tímhle handicapem, jsem v porovnání s nějakým policejním seržantem pořád odhadovala svoje šance na tenhle job jako lepší.

„Klidně, když už jsem tady,“ pokrčila jsem rameny.

Upřímně řečeno, byla jsem ráda, že se můžu na chvíli vzdálit od toho stolu. I když jsem se snažila zachovat profesionální přístup, vidět tuhle krásnou mladou ženu ležet přede mnou studenou a mrtvou mě poněkud znervózňovalo.

Major Ramsey mě zavedl přes místnost k jinému stolu. Leželo na něm několik věcí, většinou oblečení.

Prohlédla jsem si šaty rozprostřené na jeho desce. Byly už téměř suché. Natáhla jsem ruku a dotkla se rukávu. „To jsou drahé šaty,“ poznamenala jsem.

„Jak to víte?“

„Podle kvality látky. Jsou koupené v obchodním domě. Nejsou šité na míru, ale přesto jsou drahé. Ta žena měla peníze.“

„Možná, že jsou to staré šaty.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Mají moderní střih.“

Měla jsem pocit, že to už dávno věděl. Pocházel z bohaté rodiny. Rozdíl mezi drahými a levnými šaty dokázal poznat, ať už to byl ochotný přiznat, nebo ne. Takže tohle měla být nějaká zkouška?

No pro mě za mě. Přišla jsem sem kvůli určitému úkolu a byla jsem připravena ho splnit, jak nejlépe umím. A tak místo toho, abych na něj uhodila, dál jsem si prohlížela šaty a snažila se z nich vyčíst co nejvíc. Chtěla jsem najít něco, co by ho skutečně překvapilo.

Po chvíli jsem šaty nechala být a přesunula se k dalším věcem na stole.

Ležel tam pár hedvábných punčoch, krajkové kalhotky a saténové kombiné. Major mlčel, když jsem si je prohlížela. Upřímně řečeno, bylo to trochu nepříjemné, zkoumat spodní prádlo mrtvé ženy ve společnosti muže, ale nezdálo se, že by ho to jakkoli vyvádělo z míry, a tak jsem se rozhodla zahnat své pocity stranou. Tohle bylo policejní vyšetřování. Zkoumali jsme potenciální zločin. Nebo možná něco ještě závažnějšího.

„Hedvábné punčochy,“ poznamenala jsem. „Ty není snadné sehnat.“

„To je pravda,“ odpověděl.

Přejela jsem po nich prsty a pak si je prohlédla trochu pozorněji. Tohle stálo za povšimnutí.

„Mají puštěná oka na kolenou. Na obou a symetricky. Jako by spadla.“ Mohlo se to samozřejmě stát kdykoli. Šaty sahaly pod kolena, mohla se rozhodnout, že si punčochy nechá, i když byly roztržené, protože bylo obtížné koupit nové. Nevypadalo to ale, že by se je snažila spravit nebo zabránit tomu, aby oka utekla.

Naklonil se mi přes rameno, aby se na ně podíval, ale neřekl nic.

Přesunula jsem pohled na spodní prádlo. Navzdory majorově poznámce, že šlo o „standardní“ model, tohle prádlo bylo drahé. Satén a krajka.

Pokračovala jsem ke kombiné. Kdysi bývalo bílé, teď bylo špinavé od vody v řece, ale jinak v perfektním stavu.

„Ta žena měla drahé spodní prádlo a úplně nové,“ poznamenala jsem. „Vypadá to, že si nedávno pořídila zcela nový šatník.“

Znovu jsem přejela očima po oděvech a pátrala po jakémkoli detailu, který by mohl být užitečný. „Není tu žádná krev,“ podotkla jsem.

„Ne. Ani na těle nejsou žádné stopy po střelné nebo bodné ráně. Pokud byla zavražděna, je možné, že byla uškrncena. Je to poměrně čistý způsob zabít.“

Říkal tyhle věci tak nenuceně, že mě to někdy zaskočilo. Musela jsem si připomínat, že je voják a zároveň důstojník zpravodajské služby, ale i pak bylo těžké tomu přivyknout.

Někdo by si mohl myslet, že když žiji, pro nedostatek lepšího výrazu, zločinecký život, budu na takové věci zvyklá. Ale my jsme byli typ zločinců, kteří se násilí vždy spíše vyhýbali, vlastně jsme se vyhýbali lidem jako takovým. V ideálním případě vklouzneme dovnitř, uděláme svoji práci a zase se rychle vytratíme, aniž bychom po sobě zanechali stopy. Než jsem potkala majora, nikdy jsem se s chladnokrevnou vraždou nesetkala.

Pohled mi padl na poslední věc na stole, kožich. Uznale jsem hvízdla, jako to dělával strýček Mick, když ho něco ohromilo.

„Sobol,“ řekla jsem a přistoupila blíž. Skoro jsem se ho bála dotknout. Byl trochu zacuchaný a uválený z doby, kterou strávil v Temži, ale svou kvalitu nemohl zapřít.

Major řekl, že na oblečení té ženy nebylo nic zvláštního. Tohle byl druh oblečení, které ženy – v jeho světě – nosily. Jenže já jsem se na tyto věci dívala poněkud z jiného úhlu pohledu.

„Nikdy jste ženě nekoupil kožich, majore?“ zeptala jsem se trochu drze.

„Ne,“ odpověděl krátce.

Napadlo mě, jaké dárky by major asi kupoval ženě, o kterou by se ucházel. Nic sentimentálního, to bylo jisté.

„Tohle by normální pracující ženu stálo roční plat,“ řekla jsem a přešla rukou po hebké srsti. „Možná i víc. Být vámi, začnu tady.“

„Jak to myslíte?“

„Za poslední rok se v Londýně nemohlo prodat moc takto luxusních kožichů. Možná se vám podaří zjistit, kdo ho koupil.“

Přikývl. Byla škoda, že tahle krásná věčička nejspíš skončí zamčená někde v policejní úschovně. Měla by se nosit a vystavit na odiv světa. Nebo by se měla alespoň prodat. I v tomhle stavu měla velkou cenu.

„Možná že ta žena dokonce pochází z vašich kruhů, majore,“ poznamenala jsem. „Divím se, že jste ji nepoznal.“

„Takže jsme zjistili, že ta žena byla zámožná,“ řekl a ignoroval mou poznámku o jeho společenském postavení.

„Ano, myslím, že ano,“ opáčila jsem, i když mi na tom všem něco nesesedělo, něco, co jsem ještě nedokázala přesně pojmenovat. „Všechno kolem ní naznačuje, že měla peníze. Její oblečení, její nehty, dokonce i její vlasy.“

Podíval se na mě. „Co mi můžete říct o jejích vlasech?“

„Jsou čerstvě ostříhané.“

„Jak to víte? Vždyt několik hodin plavala v Temži.“

Zamrkala jsem. Na majorovo chladné, vojenské vystupování si asi nikdy nezvyknu.

„Prostě to poznám,“ řekla jsem a snažila se o stejný druh odstupu. „Její vlasy jsou pěstěné a konečky rovné, což ukazuje, že byly nedávno zastříhnuté. Bez ohledu na škodu, jakou na účesu napáchala voda, je stále patrné, že byla poměrně nedávno u kadeřníka.“

„Ještě něco?“

Tohle znamenalo, že ho zajímá, co mu říkám, a chce slyšet víc. Nemohla jsem si pomoci, ale cítila jsem radost z toho, že si major bere mé připomínky k srdci. Obvykle se totiž choval dost panovačně a svévolně. Bylo by přehnané tvrdit, že byl povýšený, ale občas se mu to podařilo.

Neodpověděla jsem hned. Rychle jsem zvážila všechny závěry svého pozorování a poskládala jednotlivé kousky do celkového obrazu, který představoval z pohledu ženy. A pak jsem si uvědomila, co mi na tom všem nesesedělo.

„Nemyslím si, že pocházela z bohaté rodiny,“ řekla jsem pomalu. „Myslím, že k velkému množství peněz přišla teprve nedávno. Oblečení má nové a drahé, vlasy a nehty čerstvě upravené. A pak ten sobol. Odha-

duju, že jí do klína spadl nějaký nečekaný příjem a ona se ho snažila maximálně využít.“

Chvilí na mě hleděl a vstřebával informace, a pak krátce přikývl. „Děkuji vám, slečno McDonnellová,“ řekl. „Byla jste velmi precizní.“

Věděla jsem, co přijde teď, a v duchu jsem se na to snažila připravit.

„Teď je čas sundat náramek.“

KAPITOLA TŘETÍ

Vrátili jsme se ke stolu a já vytáhla sadu nářadí, kterou jsem nosila v kapse. Bylo to kožené pouzdro s drobnými poutky, v nichž bylo zastrkáno několik nezbytných nástrojů. Zámek na náramku nebyl nijak komplikovaný, každý průměrný zámečnický by ho dokázal otevřít. Nebylo zapotřebí schopností strýčka Micka – a dokonce ani mých –, aby rychle povolil.

Přistoupila jsem ke stolu. Ignorovat dva muže, kteří mě upřeně pozorovali, bylo docela snadné; ignorovat skutečnost, že náramek má na zápěstí mrtvá žena, bylo o něco těžší. Její bílá ruka ležela chladná a nehybná na stole a čekala, až ji vysvobodím z pout.

Rozhodla jsem se, že nejdřív otevřu zámek náramku a teprve potom se zaměřím na medailonek s kamejí. Z pouzdra jsem vytáhla malý kovový nástroj a volnou rukou jsem si náramek přidržela. Hranou dlaně jsem při tom zavadila o ruku mrtvé ženy a v duchu jsem odříkala starou irskou modlitbu, která měla zemřelým dopřát klid.

Pak jsem se zhluboka nadechla a pustila se do práce.

Zasunula jsem paklíč do zámku a začala s ním pohybovat kolem jeho vnitřního mechanismu. Fungoval podobně jako zámky ve starých poutech, která kdysi používala policie – i když nebyl tak pevný. V dílně strýčka Micka jsme jich měli několik a jako malí jsme si s nimi hráli. Colm a Toby mě vždycky „zatkli“ a někam mě odvedli, abych se tam sama osvobodila. Právě jim jsem mohla poděkovat za to, že jsem tenhle zámek dokázala odemknout i s rukama za zády. Doslova.

Netrvalo dlouho a uslyšela jsem známé cvaknutí. Tohle nebyl zámek, který měl poskytovat nějaké zvláštní zabezpečení. Zdálo se, že funguje spíš jako pojistka než cokoli jiného – způsob, jak zabránit ztrátě nebo krádeži.

Náramek se rozeplnul a já ho ženě sundala ze zápěstí. Podívala jsem se na majora v očekávání dalších instrukcí.

„A teď ten medailon, prosím. Můžete si to vzít sem,“ ukázal směrem k prázdnému stolu.

„Podržíte mi ten náramek?“ zeptala jsem se a položila ho lícem nahoru na desku stolu.

Přistoupil blíž a uchopil ho, zatímco já jsem zasunula paklíč do malého zámku. Řecká dáma s urnou jako by ke mně s vážnou tváří vzhlížela, zatímco jsem se chystala odhalit její tajemství.

Majorova ruka, na rozdíl od ruky mrtvé ženy, byla teplá, když jsem se o ni otřela.

I tento zámek byl jednoduchý – dokonce ještě jednodušší než ten u náramku – a neodolával dlouho. Kdyby se major a jeho muži nebáli, že ho poškodí, mohli ho otevřít i za pomoci sebemenší síly.

Odložila jsem paklíč a sáhla po medailonu. Bylo přirozené otevřít to, co jsem odemkla, ale major mě zastavil.

„Skvělá práce,“ řekl, rukou přikryl náramek a odsunul ho z mého dosahu. „Děkuji.“

Ať už se uvnitř skrývalo cokoli, nechtěl, abych to viděla. Na okamžik jsem pocítila rozhořčení, ale pak jsem musela uznat, že to je fér. Pokud tam bylo něco citlivého, čím méně lidí to uvidí, tím lépe. Samozřejmě jsem pořád byla zvědavá, ale už jsem se naučila, že v této branži je někdy lepší nevědět.

Na jeho poděkování jsem přikývla. „Můžu... ještě nějak pomoci?“

„Ne. Vyprovodím vás.“

Aniž by medailonek s kamejí otevřel, strčil si náramek do kapsy.

Otočila jsem se na doktora Barkera, abych se s ním rozloučila, ale ten se mezitím přesunul dál do místnosti. Na chvíli mě napadlo, kolik dalších těl tady asi v chladících boxech odpočívá a čeká, až je někdo vyndá na stoly, ale rozhodla jsem se, že bude lepší na to nemyslet.

Když mi major Ramsey naznačil, že ho mám následovat, byla jsem ráda, že to tu nechávám za sebou.

Zatímco jsme stoupali po schodech a vraceli se do relativně veselé části budovy, stále jsem musela myslet na tu ženu na stole.

„Myslíte, že už byla mrtvá, když se dostala do vody?“ prolomila jsem ticho.

„Možná. I když je také možné, že před něčím utíkala a skončila ve vodě buď náhodou, nebo aby se vyhnula dopadení.“ Trochu mě překvapilo, že se se mnou o tyto své myšlenkové pochody dělí.

„To by odpovídalo těm okům na kolenou jejích punčoch.“

V duchu jsem se vrátila k mrtvé ženě. Neměla sice snubní prsten, ale možná na ni i tak někde někdo čekal. Možná ji její milý teď horečně hledal. Zabývat se takovými věcmi nebylo samozřejmě k ničemu dobré. Na tom, co se jí stalo, se nedalo nic změnit. Přesto jsem se nemohla ubránit myšlenkám na to, jak moc to asi musí být těžké pro její rodinu, která netuší, co se s ní stalo.

„Jste v pořádku?“ zeptal se major, když jsme vyšli ven.

Uvědomila jsem si, že jsem zavřela oči a zhluboka se nadechla čerstvého vzduchu.

Otočila jsem se a podívala se na něj. „Ano. Je to jen... smutné.“

„Ano, asi ano,“ řekl neurčitě.

Věděla jsem, že to není věc, o které by major moc přemýšlel. V záležitostech, které na nás ostatní těžce doléhaly, byl otrlý.

Už v době, kdy jsem ho poznala, byl nucen dělat věci, které by slabší muže zlomily. Vzpomněla jsem si na starý citát o tom, že někteří lidé se jako velcí rodí a některým je velikost vnucena. Podobné to bylo i se silou charakteru. Major jí v sobě musel mít vždycky hodně. Bylo jasné, že je od přírody inteligentní a nesmírně soutěživý. Ale armáda k těmto přirozeným vlohám přidala ještě něco navíc. Vytvořila z něj působivou kombinaci odolnosti a houževnatosti.

Přemýšlela jsem, jestli se za tou zatvrdelou slupkou neskrývá nějaká jemnější část – část, kterou tají před světem, a možná dokonce i před sebou samým.

Samozřejmě, pokud major Ramsey nějakou takovou jemnější stránku měl, nehodlal mi ji ukázat.

Zbytek cesty k autu jsme šli mlčky.

„Jakub vás odveze domů,“ řekl a otevřel zadní dveře auta. „Ozvu se vám, slečno McDonnellová.“

Než jsem na to stačila odpovědět, zavřel dveře a s náramkem v kapse odkráčel ulicí pryč.

Měl ve zvyku opouštět mě bez jediného pozdravu. Vždycky, když jsem začínala mít pocit, že bychom se v našem profesním vztahu mohli někam posunout, ukázal mi, že nejsem o nic víc než nástroj, který se dá vytáhnout z bedny nářadí, kdykoli se jeví jako užitečný, a stejně rychle se do ní zase hodí zpátky.

Bylo k vzteku, že se mě tak rychle zbavil, ale ještě víc mě dopalovalo, že do téhle záhady nebudu možná nikdy zasvěcena.

Opřela jsem se o sedadlo a povzddechla si napůl rezignovaně, napůl s nelibostí. Válka byla otravná v mnoha ohledech.

Jakub mě vysadil nedaleko Hendon Central. Nancy mě u snídaně poprosila, jestli bych se nezastavila v obchodech pro pár věcí, až dneska skončím s prací, a do jejich zavření zbývalo ještě dost času. Co se nákupů týkalo, hrály jsme s Nancy takovou hru. Ona ráda obcházela své obchody a já zase ty své a obě jsme se snažily překonat tu druhou, pokud šlo o to, co za přidělené kupóny přineseme.

Kráčela jsem rušnou ulicí a v duchu jsem si procházela všechno, co se dnes stalo, a zároveň si sumírovala seznam věcí, které potřebuji na trhu. Bylo to zvláštní žít v době války, všední události střídaly ty šokující a bizarní. Stojíte ve frontě na chleba a zároveň si uvědomujete, že existují špióni a vrazi, kteří se snaží Anglii srazit na kolena.

Když jsem měla plakát vylepený na boku budovy, musela jsem se zastavit.

Ilustrace znázorňovala ženu, která na hrudi drží dopis a smutně hledí do dálky. „Najdi si válečnou práci. Pomoz ho přivést domů.“ Nebyla jsem si jistá, jestli to Tobyho přivede domů, ale válečnou práci jsem si našla, to tedy ano. A zcela přesahovala mé původní očekávání.

Došla jsem do obchodu a vystála frontu na máslo a pak ještě v jiném na kousek hovězího. Podařilo se mi také sehnat dvě pořádné brambory a několik raných jablek. Bylo zvláštní, jak moc se věci od začátku války změnily. Najednou jsme stáli fronty na potraviny, kterých jsme před pár měsíci měli hromady. Bylo to skoro, jako bychom žili v jiném světě.

To se hodilo, protože i já jsem byla jiný člověk.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Klíč k podvodu.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.